

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

ЦАРСКА КРЪВЪ

chitanka.info

Имаше нѣкога една бѣлха. Ала нека кажемъ, какво имаше преди нея. Да, преди тая бѣлха пѣкъ имаше друга една бѣлха, която бѣше прабаба на първата.

И тѣй, прабабата на нашата бѣлха влѣзла веднажъ въ палата на царя, промѣкнала се въ спалнята му, и като го видѣла, че спи, скочила на леглото му, мушнала се тихичко подъ копринения юрганъ и хопъ — ухапала царя за крака и си пийнала отъ неговата сладка кръвчица. После скочила пакъ на земята, измѣкнала се незабелязано изъ палата и отишла, та се похвалила на всички свои роднини, че е пила царска кръвь. Отъ тоя день роднинитѣ на старата бѣлха станали много горделиви, защото започнали да се мислятъ за благородни бѣлхи.

Затова и нашата малка бѣлха, която живѣеше въ прахъта на широкия селски пѣтъ, обичаше често да разправя:

— Отнасяйте се съ уважение къмъ менъ! Въ моитѣ жили тече царска кръвь! Азъ съмъ, тѣй да се каже, пета братовчедка на царя!

А динената кора, която бѣ захвърлена наблизко отъ единъ простъ селянинъ и бѣ заприличала на царвулъ отъ силния слѣнчевъ пекъ, се усмихваше и отвърщаше:

— Че щомъ си пета братовчедка на царя, защо не отидешъ да живѣешъ въ палата, ами се търкаляшъ тукъ въ прахъта?

— Ще отида, разбира се, — казваше бѣлхата. — Чакамъ само да мине насамъ нѣкое придворно куче, та да ме занесе на грѣбъ. Пешкомъ, право да си кажа, не ми се върви.

— А пѣкъ азъ, — въздишаше динената кора, — чакамъ да мине нѣкоя свиня, за да ме изяде. Дотегна ми да се пека на слѣнцето и да се прозявамъ. Все е по-хубаво, да принесешъ нѣкаква полза, отколкото да бездействувашъ.

А бѣлхата подскачаше и казваше:

— Не съмъ на това мнение. Азъ, напимѣръ, като отида въ палата, ще лежа отъ сутринъ до вечеръ на нѣкой мекъ килимъ и за нищо нѣма да се грижа. Само, когато огладнѣя, ще си смукна малко кръвчица отъ нѣкоя дебела царедворка и после пакъ ще се изтегна на килима.

При тия думи на съседката си, динената кора се замисляше и не казваше нищо. Бѣлхата сжщо млѣкваше и се унасяше въ мечти за своя бждещъ животъ въ царския палатъ.

Тъй минаваха днитѣ, а по широкия селски пѣтъ не се виждаше нито придворно куче, нито свиня. Динената кора се сви съвсемъ отъ слънчевия пекъ и стана много малка. Бълхата пѣкъ измършавѣ отъ гладъ и едва се държеше на нозетѣ си отъ слабостъ.

Веднажъ по пѣтя се зададе волска кола.

— Азъ, — каза динената кора, — не мога да чакамъ повече. Ще се хвърля подъ тая кола, та да загина поне геройски.

И наистина, когато колата мина край нея, тя се хвърли подъ скърцащитѣ ѣ колелета, изхрущя и стана на прахъ.

Подиръ колата се клатѣше дръгливо овчарско псе съ изплезенъ отъ жегата езикъ.

— Докога ли ще чакамъ и азъ придворното куче, — рече си бълхата. — Я по-добре да се кача на гърба на тоя песь. Хемъ ще му опитамъ кръвчицата, хемъ ще си направя разходка.

И измършавѣлата отъ гладъ бълха напрегна всички сили, скочи и се хвана за опашката на овчарското псе.

А псето сякашъ усѣти, че го щипна нѣщо, та се завъртѣ и захапа опашката си.

И нашата бълха загина между зжитѣ на дръгливото овчарско псе, ала отъ нея все пакъ остана приказката, която разказахме ей сега.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.